

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Ophelio Grammatico. 70.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

veniam petere oportebat, in pristina adhuc studia & flagitia maiori adhuc animi conatu & contentione incumbere, usque in hærere, id videlicet summo studio agentem, ut priora per posteriora obscures, tum ego collachrymans ad me ipsum hæc verba habui. O Isidore, quid frustra te fatigas, in petras semen iaciens? Quid ei prodesse studes qui iuvari non vult? Quid laboras & excubas, cum is, propter quem excubiæ aguntur, ea quæ scribantur exequi recusando, inanes eas reddat? Quin tu vano labore te ipsum cruciare, atque Æthiopæ dealbare, & ignem verberare, ac laterem coquere desinis? Postquam autem ad fatietatē usque me ipsum accusavi, bona spes rursus exorta est, quæ me inuitum etiam ac repugnantē ad has quoque rursus literas cudendas adegit. Quamobrē tu quæso, quod malorum processeris, considerans, induc animum ad pœnitentiam reuerti.

Theognosto Presbytero. 68.

Demitor equidē, quonam pacto ij, qui animi insolentiam ac fastum & tumorem ex eo conceptum, quoddam antistitiij honore præ aliis affecti sint, minimè astringunt, sublimiùs, quàm par sit, de se sentiant, ac ne ipsum quidem iam relinquere velint, probro scilicet atque contumeliæ ducentes à iure & æquo superari.

Nilo. 69.

Quandoquidem ingens est humilitatis fastigium, ac contrà ingens arrogantia ruina, idcirco te moneo, ut illud amplectare, in hanc autem minimè incidas.

Ophelio Grammatico. 70.

Non litora duntaxat, ut ab Homero dictum, atque à te scriptum est, eructantis maris spumam clamant: verum & terra, & mare, flagitia ea, quæ à Zosimo designata sunt, velut tragicis verbis exaggerant. Eo enim stuporis atque indolentiæ pro-

ὅτι τοῖς πεπλημμελημένοις ἐπαγωγὴν τῶν περὶ τοὺς ἀρετῆρας, ἐπαποδὴν τοῖς μιάσμασιν, ἀεὶ τὰ πρῶτα τοῖς δευτέραις ἀποκρίψαι φιλοτιμύμενος. εἶτα δακρύσας ἔβλεν πρὸς ἑμαυτὸν, ὁ Ἰσίδωρε, τί μα' ἔτι χράμεις, κατὰ πετρῶν σπείραν; τί ἀφελῆσαι σπείρεις τὸν ἀφελήθηαι μη βυλόμενον; τί πονεῖς, καὶ ἀρτυπνεῖς, τοῦ, δι' οἱ ἡ ἀρτυπνία γίνεται, τῶ μὴ ποιεῖν τὰ γραφόμενα, ματαίαν αἰτίω ἀποφαινοῦτος; πᾶσαι ματαιοποιῶν, καὶ ἀήθια σμύζων, καὶ ἐς πύρ ξαίνων, καὶ λίθον ἔφω, ὡς δὲ κόρον ἔλαβον ἑμαυτὸν ἀπώμενος, χρεστὴ πάλιν ἐλπίς ἔφυ, ἢ τις καὶ ἀκούσα ἐξέβιάσατο, καὶ ταῦτα πάλιν χρεστὰ τὰ γράμματα. αὐτὸς ποιηροῦ σιοπήσας οἱ τῆς κακῶν ἐχρηστας, εἰς μετανοίας παλινδρομήσαι παρεθυμήθητι.

Θεογνώστῳ πρεσβυτέρῳ. ζη.

Λίαν θαυμάζω, πῶς οἱ μὴ ἔπισηγόντες τὸ χαλῶν, καὶ τὸ ὅτι τῶ παρεδρίας ἠξιώσασιν ὡς τὸς πολλοὺς ἴημα μείζον τῶ δικῆς φρονοῦσι, καὶ ἐδ' αὐτὸ λοιπὸν ὡς χροῆσαι ἀξίωσι τῶ ἠτηθήσασιν τῶ δικῆς ἕλεν ἡ γέμενοι.

Νείλω. ζη.

Ἐπεὶ μέγα τῆς ταπεινοφροσύνης τὸ ἕλος, καὶ τῆς ἀλαζονείας τὸ πῦμα, συμβεβηώς σοι ἐκείνο μὲν ἀσάλασται, τῆτα δὲ μὴ περιπέσειν.

Οφελίῳ γραμματικῷ. ο.

Οὐκ ἦνοες μῶνα, ὡς Ομηροῦ μὲν ἔφη, σὺ δὲ γέγραφας, βῶσι, εὐεργετῆρας ἀλὸς ἀχίω, ἀλλὰ γῆ τε καὶ γάλατα, τὰς ὡς Ζωσίμου καὶ ἕργητέας ὡς ἀνομιῶν ἐκτραγῶδες. τὸσθεος γὰρ, ὡς φασίν, εἰς ἀναλησῶν ἦρθη.

ἡρῆν, ὡς ἐν τῶν λαῶν χρησμοῦς, ἀ-
 ροποιῶν λογοποιῶν νομίζων. τὰς δὲ
 τῆς θεοῦ ἰσχυρῶς ἀφαιρέτας ληρεῖν ὑπο-
 λαμβάνειν, καὶ χεῖρ πᾶσι ὁμοῦ ἡλι-
 κίας τε, καὶ ἀξίας ὁπποῦν ἔχον. τίς
 οὐδ' ἔδακρύσει; τίς ἔκαταθρήνησεν;
 ἔ μόνον αὐτοί, ἀλλὰ καὶ τὸν τέταρτον
 εὐαγγέλιον ἱεροσολίμων ἐμπροσθεν πολλῶν
 ἑβραίων. δεινὸν μὲν γὰρ τὸ ἐν τοῖς
 ἀγγέλοις καὶ ἀφανέσι τελευτῶναι πᾶσι
 τοσούτοις καταμολυνθῆναι κακοῖς. τὸ
 δὲ καὶ εἰς ἱεροσολίμων εἰσέλασθαι ἰδόντων,
 πᾶσιν δεινότερον ἴσμεν οὐ ταῦτα, καὶ
 συνεχῶς ἀκούοις ὀλοφύρομεθα, καὶ
 ὑποκλινοῦμεθα ὡς ἐπαισιόμεθα. ἀλλ'
 ἔδωκεν ἡμεῖς ἕως ἀνεμπνέων. μὴ
 γὰρ δι' ὡς ἀπλοῦς διδάσκειν περὶ
 τῶν μὴτε λήθη, μὴτε σιγῆ ὑποδεδι-
 ναι δυνάμεθα. πῶς μὲν γὰρ ὡς ἡμι-
 θνήτα τυγχάνοιμεν, ἀνακαλοῦνται.
 πῶς δ' ὡς νεκρὸν καταθρήνησιν, ἀλλ'
 ἔτε σπῆνοι, ἔτε ἔτοι ἀνύσιν, ἀλλὰ
 γέλωτα παρ' αὐτῶ ὀφλισκάνουσιν.

Νεϊλάμμωνι Διακόνῳ ἱατρῶ. σα.

Ὅτι μὲν φιλήθρως ἔστιν ὁ θεός,
 μάλ' ἀκελῶς οἶδα, ὅτι δὲ καὶ ἀπα-
 τῆ δίκας σφοδρότατας τοῖς τῆς φι-
 λανθρωπίας καταφρονήσαντας, καὶ αἰ-
 ἱεραὶ χρησμοῦσι γραφαί, καὶ τὰ
 ἀράγματα μαρτυρεῖ. τίς γὰρ πᾶν κα-
 τακλυσμοὶ ἐπέηγα; τίς τὴν σοδομί-
 τῆς μετὰ τῆς οἰκιστῶν ἐπέστησε γλῶσ-
 σῆς τὴν ἱερουσαλίμω μετέλθε; τίς τοῖς
 ἰουδαῖοις ἠχμαλώτευσεν, καὶ πανταχοῦ
 γῆς ὡς δραπέτας καὶ μαστιγίας ἀπέδη-
 γας μὴ ποῖον τῆ φιλήθρως μόνον
 θάρρους ἀμαρτάνων, ἀλλὰ καὶ τὴν
 διανοήσαντων ἐνοσοῦντες γνωσιμαχῶν,
 ἵνα καλεῖσθε ἡμῖν ὀφθῆ φιλήθρως.
 ἡ γὰρ τῆς ἀρετῆς μετάνοια, εὐ-
 λογον ὑποσχευάσει τῶν κριτῶν τῆς φι-
 λανθρωπίας τὴν ὁδόν.

Ἡρακλίῳ ἐπισκόπῳ. σβ.

Οἱ ἐκόντων ἄρχοντες, ἔτοι μοι

cessit, ut & diuina oracula, futiles quasdam
 nugas & præstigias esse censeat, & eos, qui
 ipsum officij sui adinonent, delirare exi-
 stimet, ac denique omnes cuiusvis ætatis
 ac dignitatis perulenter infectetur. Quis-
 nam igitur non lachrymas mittat? quis nõ
 lugeat, non ipsum duntaxat, verum etiam
 eum, qui sanctum sacerdotium ipsius fidei
 committere minimè veritus est? Nam cum
 graue atque atrox sit, eum etiam, qui in-
 ter gregarios & obscuros censeatur, tot vi-
 tiis contaminari: tum verò grauissimum
 atque atrocissimum est, eum, qui in sa-
 cerdotium inuasit. Hæc igitur scimus, at-
 que assidue audientes, ingemiscimus, nec
 eum monere desistimus, nec verò, quan-
 diu spirabimus, desistemus. Neque enim
 tu, ut ignaros, ea docere coneris, quæ nec
 obliuioni, nec silentio mandari possunt.
 Quidam enim eum, ut media ex parte exa-
 minem, ad meliorem mentem reuocant.
 Quidam autè ut mortuum & extinctum
 lugent. Verum, nec illi, nec isti, quicquam
 proficiunt, verum risum ipsi excitant.

Nilammoni Diacono medico. 71.

Quòd quidem Deus ad humanitatem
 & misericordiam propensus sit, perspicit-
 simum habeo. Quòd autem acerbissimas
 etiam ab iis, qui ipsius misericordiam
 contemnunt, pœnas exigat, tum sacræ Scri-
 pturæ docet, tum res ipsæ testantur. Quis-
 nam enim diluuium induxit? Quis Sodo-
 miticam terram vnà cum incolis concre-
 mauit? Quis Hierosolymam persecutus
 est? Quis Iudæos in captiuitatem rede-
 git, atque in omnes terræ regiones velut
 fugitiuos ac verberones seruos circume-
 git? Quamobrem ne benignitate ac mi-
 sericordia sola freti peccemus: verum ius-
 titiam quoque cogitantes, respiscamus:
 quòd illic quoque benignum ac facilem se
 ipse nobis præbeat. Siquidem animi res-
 picientia æquam Iudici facilitatis ac mi-
 sericordiæ viam aperit.

Ἡρακλίῳ ἐπισκόπῳ. 72.

Qui volentibus imperant, ij demum

K k iij